

denne Lov, saaledes som den her er foreslaaet, udkommer. Det vil nemlig ses, at den større Del af Loven af 1870, og navnlig §§ 1 og 2, som handle om, hvilken Afgift der skal svares i Kjøbstæder og paa Kjøbstadsgrunde, ville blive omfattede af de nye Bestemmelser, der ere foreslaaede i det foreliggende Lovforslag. Hvorvidt man da ved Siden af disse nye Bestemmelser, som have Karakteren af at ordne Forholdene i deres Helhed, fremdeles vilde anse disse exceptionelle Bestemmelser i § 3, af Loven af 1870 for at være gjældende, det anser jeg som sagt for at være meget tvivlsomt. Og naar det kan anses for at være tvivlsomt, om denne Bestemmelse kan anses fremdeles at være gjældende, da tror jeg at det maa erkjendes — som jeg begyndte at sige — at Willighed og Retfærdighed tale for, at denne Bestemmelse, der indeholdes i Vædringsforslag Nr. 2, vedtages. I alt Fald tror jeg ikke, det vil være til nogen Skade at vedtage dette Vædringsforslag. Thi hvis det forholder sig saaledes, at den Del af Loven af 1870 fremdeles vil være gjældende, uagtet den foreliggende Lov er udkommet, saa vil deraf jo følge, at det vil staa i Justitsministerens Magt efter Byraadets Indstilling at gjøre Undtagelser ikke blot for hele Byjordsdistriktet, men ogsaa for Dele deraf, altsaa at ramme den Tanke, som fremtræder i § 3 i Loven af 1870. Sagen vil da stille sig saaledes, at hvor man ikke finder tilstrækkelig Anledning til at fritage en Kjøbstads Border i deres Helhed for at komme ind under de Regler for Hundeaagiften, som gjælde for Kjøbstæderne, der vil man kunne gaa den Vej, som anvises i Loven af 1870 § 3. Jeg tror derfor ikke, der vil kunne komme praktiske Ulemper af at vedtage Vædringsforslag Nr. 2, selv om denne Bestemmelse i § 3 af Loven af 1870 fremdeles maatte gjælde. Men hvis det Modsatte skulde være Tilfældet, da tror jeg, man vilde gjøre Uret, naar man ikke vedtager en saadan Bestemmelse, som indeholdes i Vædringsforslag Nr. 2. Det er forsaavidt uheldigt, at dette er tredie Behandling. Hvis det ikke var Tilfældet, skulde jeg for mit Bedkommende ikke have Noget imod en Omredaktion af dette Vædringsforslag, saaledes at det navnlig mere nærmede sig til, hvad der nu staa i Loven af 1870 § 3.

Dernæst ønsker jeg at gjøre en Bemærkning med Hensyn til Lovforslagets § 7. Jeg er enig med den ærede Ordfører for Udvalget deri, at naar Alt kommer til Alt, er det § 7, som er den interessanteste og vigtigste Del af Loven. Navnlig efter at

man saa bethdelig har nedsat Hundeaagiften, særlig for Kjøbstædernes Bedkommende — man har jo sat den lavere, end den nu er i mange Kjøbstæder, hvilket derimod ikke gjælder om Kjøbenhavn — saa ligger i Virkeligheden Hovedvægten paa § 7. Man kan det omtvistes, hvorledes man vil afgjøre det Spørgsmaal, hvorvidt en Hundeeiers Ansvar strækker sig for den Skade, hans Hund gjør. Det har viist sig, at Meningerne derom ere noget delte. Derfor forekommer det mig, at det maa erkjendes for at være en Binding ogsaa i Retning af Klarhed, at der slaas fast, at Cierne af løsgaende Hunde ere ansvarlige for den Skade, deres Hunde gjøre. Det er Noget, som efter min Mening i Principet er fuldstændig rigtigt; og jeg tror, det er godt, at det kommer til en klar og bestemt Udtalelse. Min Bemærkning til § 7 gaar nærmest i den Retning, at det maaste kan være noget tvivlsomt, i hvilken Udstrækning dette Ansvar skal gjælde, og jeg kunde ønske at høre en Udtalelse om Forstaaelsen af § 7 i den Henseende fra den ærede Ordførers eller fra den høitærede Justitsministers Side. Naar nemlig § 7 begynder saaledes: „Cieren af løsgaende Hunde er ansvarlig for, at disse ikke bide sagesløse Personer, sønderrive deres Klæder eller paa anden Maade forarsage dem Skade“ og det saa fremdeles hedder: „Forulempes Noget paa en af de nævnte Maader o. s. v.“ skal der betales en Bøde af Cieren, kunde man, naar man læser denne Begyndelse paa § 7, faae det Indtryk, at det, som man alene havde for Øie, var de Tilfælde, hvor løsgaende Hunde tilsvædie Personer Skade, enten ved at bide disse Personer eller ved at sønderrive deres Klæder, eller ved iøvrigt at gjøre disse Personer, som de have overfaldet, Skade, at Paragrafen kun taler om disse Tilfælde, og at den altsaa ikke taler om de Tilfælde, hvor løsgaende Hunde gjøre Skade, uden at de anfælde Mennesker. Altsaa, hvis f. Ex. nogle af disse mange Hundreder eller Tusinder af store Hunde, som vi ere lyfsaliggjorte med her i Kjøbenhavn, og som snart næsten gjøre det vanskeligt at passere Kjøbenhavns Gader uden at lide Ulemper paa en eller anden Maade, — hvis nogle af disse store Hunde more sig med at lege eller slaas og maaste slaa en kostbar Rude i en Boutik i Ghykker, er det da det ærede Udvalgs Mening, at Cierne af disse Hunde ere erstatningspligtige, eller er det ikke Meningen? De have ikke overfaldet Mennesker eller forulempet Mennesker eller faret imod dem o. s. v. Ordene kunde synes nærmest at tyde paa, at det ikke var Meningen, at